

РЕШЕНИЕ

№ 22147

гр. София, 26.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 02.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3563** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Н., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, притежаваща документ за самоличност- паспорт № U27425783, издаден на 13.10.2022 г., с турски национален номер: 30119567316, чрез адвокат Л. Г.- АК- Б., със съдебен адрес: общ. П., [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, тип „С“, издаден от КДЛ при Посолство на Република България в [населено място], Турция, по заявление № ANK200001078 от 14.02.2025 г.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност и неправилност на издадения административен акт, като твърди, че същият е постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Позовава и на практика на ВАС. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, като административния орган бъде осъден да заплати направените съдебни разноски пред настоящата инстанция.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата, като излага съображения по същество и представя списък на разноските по делото.

Ответникът – Д. Ф., първи секретар, в качеството му на консулско длъжностно лице при посолството на Република България в [населено място], Турция, при дирекция „К. отношения“ МВнР, редовно уведомен се представлява от юрк. А., която излага становище за неоснователност на жалбата и моли съда да я отхвърли. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не взема становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление рег. № ANK200001078/14.02.2025 г. (л. 14-16) жалбоподателят А. Н., гражданин на Република Турция, е поискал от Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, издаване на виза "С" - за краткосрочно пребиваване в Република България, с продължителност на планирания престой от 7 дни, със заявена дата на пристигане 10.03.2025 г. и на отпътуване 16.03.2025 г. Като канещо лице в Р България е посочена Е. П.- Р. Към заявлението са приложени: копие от паспорт, издаден от Република Турция, валиден до 13.10.2032 г.; Покана – декларация за частно посещение на чужденец в Р България, с нотариална заверка от 23.01.2025 г., от Е. С. П.- Р., българска гражданка, с която същата е декларира, че може да осигури издръжка и жилище за срок от 7 дни, за времето от 16.02.2025 г. до 16.05.2025 г. на А. Н., гражданин на Република Турция; медицинска застраховка за период от 30 дни - от 12.02.2025 г. до 09.03.2025 г., застраховано лице - А. Н.; самолетни билети, с посочен пътник А. Н. за следните полети: И. – С. на 10.03.2025 г. и С. – И. на 16.03.2025 г.

С оспорения в настоящото производство отказ за издаване на виза от 19.02.2025 г., подписан от първи секретар - завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], И., е отказано издаване на виза по заявление рег. № ANK200001078 от 14.02.2025 г., подадено от А. Н., гражданин на Република Турция. Съгласно мотивите на административния орган, цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не се обосновават целта и условията на планирания престой.

По делото са изслушани показанията на Е. П.- Р., които съдът кредитира като конкретни, непротиворечиви и кореспондиращи с приетите по делото писмени доказателства.

От свидетелските показания се установява, че Е. П.- Р. се познава както жалбоподателя, така и неговото семейство, повече от 10 години. Споделя, че през 2014 г. за първи път е гостувала на семейството на А. в [населено място]. Сочи, че лично тя е поканила А. Н. да ѝ гостува в С., като турист. Твърди, че в Миграция е приложила доказателства, че притежава жилище, в което има възможност да ги посрещне и е представила изискуемата бележка за доходи. Работи като прокурор в Апелативна прокуратура. Според свидетелката, семейството на А. се занимава с бизнес с транспорт в [населено място], като фирмата им е много добра и печеливша, занимаваща се с дейност- извършване на транспортна дейност от Европа, от А. до Близкия И.. Познанството ѝ с жалбоподателя е по повод бизнес дела на бащата с А. с нейния съпруг, с който те имат общо търговско дружество в България, регистрирано през 2013 г.- „Имоко експерт сървисис“ ООД. Твърди, че в момента Н. има собствена фирма, която е с оборот над 2 000 000.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена до съда като електронен документ с валиден КЕП на дата 24.03.2025 г., с оглед на което същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване пред Съда акт, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно пряко от него, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, Съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските

представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване на отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим предвижда, че в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В случая се установява, че със заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. министърът на външните работи е оправомощил ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) формулярите за отказ за издаване на виза. Оспореният отказ е подписан от Д. Ф. - първи секретар, завеждащ Консулска служба в Посолството на България в [населено място], И., оправомощен, със заповед № 16/20.06.2022 г. (л. 66) на посланика на България в Турция, да съставя, подписва и връчва формулярите по образец съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Съгласно чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза, за правното основание и за мотивите за решението. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата е предвидено, че в съставения за отказа формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. В случая е основателно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви в оспорения отказ. Административният орган е изложил бланкетни мотиви, които не съдържат посочване на фактическите основания, обосноваващи правните му изводи. Видно от приетите по делото доказателства, с подаване на заявление рег. № ANK200001078/14.02.2025 г. чужденецът е представил многобройни писмени доказателства във връзка с искането му за издаване на виза за краткосрочно пребиваване на територията на страната. Както основателно се посочва в жалбата, в съставения формуляр за отказ органът не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая. Конкретни мотиви за постановения отказ не са изложени и в други документи, изготвени в хода на административното производство.

В заявлението на чуждият гражданин е посочена както целта на пътуването – посещение по покана на българска гражданка, така и личните данни на лицето, което е отправило поканата. Според мотивите за отказа, документите и фактите, свързани с пътуването не са обосновани целта и условията на планирания престой. Не са посочени обаче конкретните обстоятелствата, въз основа на които органът е счел, че заявената цел на пътуването вероятно не е действителна, както и какви документи са били необходими за доказване на тази цел, които не са представени със заявлението. Не са ангажирани от ответника доказателства за извършена проверка на истинността на заявените данни от чужденеца и от канещото лице, в т.ч. и чрез разговор с последното и изискване на допълнителни документи.

Не следващо място, в оспорения акт липсват изложени данни, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Не са обсъдени и писмените доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза, а именно: нотариално заверена покана – декларация от българската гражданка, самолетни билети за пътуване на А. Н. от С. до И., на датата, посочена като крайна за престоя в България., както и медицинска застраховка. Не са посочени конкретните

обстоятелства, обосноваващи извода за недоказаност на намерението чужденецът да напусне България в срок и по законоустановения ред, както и не са посочени документите, които биха доказали това намерение.

Горното води до извода, че атакуваният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Общата разпоредба на чл. 59, ал. 1 АПК също поставя неотменимо изискване за мотивиране на административните актове. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице. Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Непредставянето от ответника на писмени доказателства, подкрепящи заключенията му не дават възможност на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, от гледна точка упражняване на оперативна самостоятелност.

Посочването на фактическите и правни основания, при издаването на акта изискват не само изброяване на текстовете на нормативните актове, но и конкретните обстоятелства, сочещи на възможността и правото да се вземе решението за отказ за издаване на виза без значение дали административният орган действа при оперативна самостоятелност или при обвързана компетентност. Ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Горното води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви, което го определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Предвид изхода на спора и с оглед че от страна на ответника не е направено възражение за прекомерност на адвокатството възнаграждение на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. От представените доказателства се установява, че общият им размер е 1010 (хиляда и десет) лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 1000 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие от 18.03.2025 г. (л. 109).

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТменя по жалба на А. Н., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, притежаваща документ за самоличност- паспорт № U27425783, издаден на 13.10.2022 г. от Турция, Отказ за издаване на виза от 19.02.2025 г., издаден от Д. Ф., първи секретар, консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], И..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган - първи секретар, завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], И. за ново произнасяне по заявление рег. № ANK200001078 от 14.02.2025 г., подадено от А. Н., за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, след изпълнение на указанията по тълкуване и приложение на закона, дадени с настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Посолството на Република България в [населено място], И., да заплати на А. Н., гражданин на Република Турция, сума в размер на 1010 (хиляда и десет) лв., представляващи разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: